

Nikdo nemá...

Ozvalo se suché zapraskání, když láhev narazila na starou cihlovou zeď. Zbytek levného alkoholu se rozstříkl do kapiček, které zeď pokryly jako desítky lesknoucích se zrněk. Tato živoucí krása však neměla dlouhého trvání. Mráz hluboko pod nulou neúprosně ukončil jejich život a proměnil je ve strnulé krápníčky nedefinovatelného tvaru.

„Zatraceně“, zaklel muž, který byl vrhačem láhve, jež se stala hrdinkou předchozího okamžiku. Jen před malou chvílí vstal z lůžka tvořeného několika prašivými dekami a zbytky banánových krabic. Pravda, nebylo to nic extra, ale bylo v závětrí a poblíž popelnic, kde pracovníci supermarketu občas odložili i něco opravdu moc dobrého. Čert vem, že po doporučeném datu spotřeby. Něco jako sociální práce v praxi. Muž se trpně usmál. Obsah popelnice někdy lákal více, než teplá polévka s příchutí igelitového sáčku, kterou podávali v terénním centru charity. A bez fronty, bez nutnosti šlapat několik kilometrů.

Tyhle svátky stojí definitivně za ..., pomyslel si. Dávno, snad někdy na jaře, rezignoval na snahu něco s tím (se sebou) udělat. Poslal sociálního pracovníka do míst, která měl naštěstí ukrytá sice ve špiňavých, ale v částečně hřejících hadrech. „Odporné svátky“, zabručel sám pro sebe. Každoroční stereotyp, kdy dobře oblečení a nadšením pro konání dobrých skutků vybavení dobrovolníci rozlévali polévku, kydali na talíř bramborový salát a podle, sakra podle čeho vlastně, přidávali kapra, klobásu nebo řízek s množstvím strouhanky větším než malým. Tentokrát se tohoto festivalu páchání dobrých skutků nezúčastní. Plato jogurtů s datem spotřeby do konce listopadu mu nyní, pár dní před Vánoce, vystačí.

„Posuňte ho trochu doprava“, zahlaholil farář místního kostela. Důrazná prosba platila kostelníkovi, který ukládal figurku malého Ježíška v jeslích, aby doplnil sestavu Svaté rodiny v betlémě. „Vždyť je to nejdůležitější a zároveň nejhezčí figurka vánočního příběhu. Musíte jí najít opravdu

pěkné místo“, pokračoval farář. Teplota nemilosrdně klesala pod magickou čáru popsanou číslicí „0“. Muž u zdi, říkejme mu tak, neboť on sám už neslyšel na své pravé jméno, a bůhví, zda si ho ještě vůbec pamatoval, si popotáhl límeč kabátu. Vduchu se velebil za nápad navštívit svého bratra. Pravda, neskončilo to slavně. Názvy, jimiž byl počastován, někdy ani na ulici neslyšel. Ale nakonec mu na hlavě přistál těžký a teplý kabát. Malá úplata za to, že už nikdy nestiskne tlačítko zvonku, jež nese stejné jméno jako to jeho, k zapomenutí odsouzené. Ano, před těmito svátky definitivně povolilo pouto, jediné pouto, které ho pojilo se šťastnou minulostí. Již neměl rodinu, přišel o svého bratra. Ještě, že mu zůstal aspoň ten kabát.

Chlapec stál a téměř nábožnými pohyby podával svému otci baňky. Otec je pak věšel na nádherně rostlý stromek a krása toho stromku se zvětšovala přímo úměrně s každou další připevněnou baňkou. Jen pár dní a pod stromkem bude plno krásných dárků, říkal si ten kluk a oči se mu zaleskly očekáváním.

„Tak zamykáme“, pobízeli farář kostelníka. „A honem na teplý čaj, třeba i s něčím, aby to opravdu zahřálo...“. Poseděli, zahřáli se, popili a kostelník chvátal plnit domácí úkoly uložené mu dobrou ženou. Pan farář, v ruce zbytek teplého čaje s tím dobrým a krk hladícím „něčím“, zasedl za stůl a zpod jeho propisky vystupují písmena a slova, zárodky kázání, které přednese na půlnoční.

Muž u zdi si posunul límeč kabátu ještě výše. Jeho pohled spočinul na střepech láhve, jež se před několika okamžiky tak

velkolepě roztříštila o stěnu. Jakoby viděl svůj život. Rozbitý na mnoho kusů, rozházených, neslepitelných. A pak to přišlo znovu. Vlastně to čekal, bylo jen otázkou času, kdy se jeho démon opět přihlásí o slovo. Celý se pod nápojem zkroutil, doslova. Ten pocit marnosti žití byl nesnesitelný. Poslední roky se pohyboval jako živoucí mrtvola. Vzhledem se k ní blížil již dlouho, od chvíle, kdy nezvládl svůj život a ocitl se na ulici. Ale první roky ještě bojoval. O své místo na koberci ze skládky, o kousek kovu sebraný někde u plotu rodinného domu. Ale pak ho vůle začala definitivně opouštět. V posledním roce už vážně zvažoval ukončit své trápení. Rozhodně nebyl zbabělec, zbabělec totiž nebyl nikdy. Jen už neměl sílu. Dokud existovala naděje, že má ještě bratra, bylo to jiné. Od chvíle, kdy mu místo bratra zůstal v ruce jen teplý, hrubý a těžký kabát, neměl důvod trápit se životem. Odsunul zbytky zmrzlého kartónu a vytáhl kus pevného provazu. Vrávoravým krokem, neboť všechen obsah láhve nepadl za oběť jeho vzteklému hodu, odkráčel směrem k rybníku. Zbytky střepů zapraskaly, když po nich přešly jeho roztrhané adidasky.

„Tati, mohu na chvíli ven?“ Otec pohlédl na nazdobený stromek, rychlým pohledem zkontroloval chlapcův pokoj a pořádek v něm. „Tak dobrá, ale za hodinu doma, vždyť už je tma“, rozloučil se s chlapcem. Amen, poslední slovo půlnočního kázání se zrodilo. Kněz se spokojeně zapřel do opěradla své staré, dokonale prosezené židle. Bude to hezké kázání, po letech se také rýsuje krásný Štědrý den. Už druhý

den mrzne a sněhová pokrývka utěšeně roste. Polkl poslední doušek výborného čaje Dilmah a prázdný porcelánový šálek položil do zažloutlého dřezu. Hned na jaře začneme s opravou kuchyně, zasníl se.

Muž od zdi byl nepřijemně překvapen. Skupina dětí klouzajících se po čerstvě zamrzlém rybníku lehce narušila jeho plány na intimní odchod z tohoto světa. I co, zamyslel se, jak jen mu jeho podroušená mysl dovolovala, na nějaké hodince už nesejde. O své rozhodnutí neměl strach. Pozoroval děti na rybníce, jejich rozjařený smích a bujaré juchání. Sestoupil blíže k tomu, co ještě včera bylo vodou, pak řídkou kaší a dnes na první pohled pevným krunýřem. Chvilí zaujatě stál, pak instinktivně sáhl pod kabát, kde měl stočené lano, které se mělo v nejbližších hodinách stát jeho nejtěsnějším spojencem. Nenahmatal ho. Ale nezmocnila se ho panika. „Zatraceně“, zamumlal pro sebe. „Tak jsem si ho hýčkal, tolikrát mi posloužilo.“ Bez něho se mi bude těžko...žít. Zarazil se. Pak se pomalu obrátil, aby se vydal provaz hledat.

Křik, který se ozval, ho přinutil, aby se otočil. Několik desítek metrů od břehu, kde před chvílí pozoroval skupinu menších dětí, viděl tutéž skupinu. Jen už jejich křik nezněl jásavě a bujaře, ale zoufale a vyděšeně. Důvodem jejich křiku nebyla ani tak tmavá skvrna, která se jasně rýsovala na podstatně světlejší šedi ledové krusty. Pravým důvodem byl chlapec, jehož tmavá skvrna pevně svírala okolo pasu a dovolovala pouze jeho horní polovině těla, aby udržela kontakt se světle šedivým soupeřem. Jen zlomek vteřiny hleděl na souboj živlů, kde hlavní cenou za výhru byl malý chlapec.

Rozběhl se, na provaz zapomněl, zapomněl na něho jako na samotnou smrt. Prostě jen instinktivně běžel, hnán touhou zasáhnout do tohoto nerovného souboje. Jakoby v něm byla zhmotněna všechna nespravedlnost a všechny křivdy světa. Led pod jeho nohama praskal. Ostatní děti byly již v bezpečí pevného ledu u břehu. Sledovaly, jak muž od zdi doběhl k chlapci. Slyšely hrozivé zapraskání a pozorovaly, jak se led tříští a muž se propadá. Jeho třesoucí se ruce však dokázaly uchopit malého chlapce, vyrvat ho tmavě skvrně a těžko uvěřitelným způsobem hoča doslova vyhodit na pevnější část ledu. Chlapec se okamžitě začal plazit směrem k nim. Když se pak otočil, muž zmizel, šedivá skvrna byla klidná, nic nesvědčilo o dramatu předchozích okamžiků.

Strašná bolest projela jeho tělem, když se ponořil do ledové vody. Náhle ho posedla šílená touha žít. Když se nad ním voda zavřela, pokusil se několika tempy dostat nad hladinu. Ale kabát, který ho tolik hřál, kabát, který dostal jako úplatu od svého bratra za to, že zmizí z jeho života, ten těžký kabát... Okamžitě nasákl vodou a jeho tíže se stala nesnesitelnou. Mrazivá voda milostivě přikryla jeho poslední a nejtěžší zápas na tomto světě.

„Tati, tak toho pána, co mě zachránil, už našli, je to tady v novinách“. Chlapec stál u stolu a četl tátovi přes rameno. „Co to znamená, že bude mít pohřeb bez rozloučení a bez obřadu? Neměli bychom tam jít?“ Otec zavřel noviny. „V žádném případě, přece si nebudeme ještě dále kazit Vánoce pohřbem. Vždyť je to den před Štědrým dnem! Navíc to byl jen bezdomovec, není ho žádná škoda. Jen by žebrali, ale o pořádnou práci zájem nemají.“ Mat-

ka se otočila od sporáku: „Ale, taťko, vždyť zachránil našeho kluka, neměl bys o něm takhle mluvit!“ Otec popuzeně vzhlédl. „Tak to je snad povinnost každého člověka a křesťana, ne?“

Panu faráři se kázání skutečně povedlo. Nabítený kostel, sváteční atmosféra, nazdobené stromky, jeslič-

ky s Ježíškem. V této atmosféře se téměř kouzelně nesla jeho

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za druhého obětuje svůj život.

slova: „Ježíš se narodil jako bezdomovec kvůli nám. A nakonec, zbaven všeho, obětoval vlastní život proto, abychom my mohli žít. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za druhého obětuje svůj život.“

„Tati, mami“, zatahal je kluk za rukáv, když odcházeli od betléma. „Ta hromada hlíny, to je ten hrob toho bezdomovce?“

Rodiče přikývli. „Počkejte, jen se tam na chvíli podívám, vždyť víte, co říkal pan farář...“ Rezignovaně pokrčili rameny. Odběhl. Za chvíli byl zpátky: „Můžeme jít domů, do tepla.“ Otec se ho zeptal: „Cos tam, prosím tě, dělal?“ „Nic, jen jsem mu řekl, že udělal něco podobného jako Ježíš.“ Odcházeli.

Někteří lidé ještě byli na hřbitově, když se kostelem ozvalo hromové: „Zloději!“ Kostelník stál brunátný u betléma a roztrášenou rukou ukazoval faráři na prázdné místo, kde ještě před bohoslužbou stála soška malého Ježíška v jesličkách. „To jsou dneska lidi, ruka ať jim upadne, nezna-

bohům“, soplil ten dobrý muž. Kněz na něho pohlédl a klidným hlasem odpově-

děl: „Je to jistě velká škoda, že soška zmizela, ale což víme, kde skončí? Důležité je, že živého Boha nám nikdo neukrade. To si můžeme udělat jen my sami. Požehnané a krásné svátky.“

Na nádherně osvětlený kostel tiše dopadal sníh. Mírný vánek jemně čečral sněhovou peřinu, která pomalu pokrývala celý kraj. Pokrývala též malý a čerstvý hrob v rohu hřbitova. I na něj se něžně snášely bílé zářící vločky. Snášely se i na malého Ježíška v jesličkách, který malou ručkou jakoby žehnal tomu, kdo zde odpočíval, a jeho ústa téměř skutečně šeptala: „Cokoliv jste pro jednoho z mých nejmenších učinili...“

(Lukáš Volný)

Modlitba

Hospodin je světlo mé a má spása...

Pane, něco Ti povím, ačkoliv vím, že Ty víš všechno.

Bylo to nedávno. Při modlitbě za své bližní mi na mysli vytanula jedna osoba.

Vzhůru vzlétla vroucí modlitba za její potřeby. V té chvíli se její nedostatek stal mým nedostatkem, starosti, touhy a úzkosti jejího srdce, mými.

Za tři dny mi ta známá půjčila knížku. Docela jsem se podivila. Na čtení teď stejně nemám moc času, a vůbec. Asi ji odložím na jindy. Posléze jsem se do četby přece jen ponořila.

Pane, jak je možné, že právě tato kniha odpovídala na mnohá má tázání a hledání?

Že slova v ní mne dokázala uklidnit a ztišit? Proč jednoduše nepřijmu fakt, že ve Tvých laskavých rukou je vše?

Je krásné, že Ty dáváš svůj pokrm v pravý čas.

Ten čas je tady. Teď je ta chvíle. Adventus!

A Ty jsi tady. Rodíš se jako bezmocný a bezbranný. Láska vždy takto přichází.

Rodíš se v nedostatku, v potřebnosti, v tísní, v touze...

Čistému srdci Mariinu a starostlivému srdci Josefovou.

Gloria in excelsis Deo!

(Margareta Špoková)

Vánoční velepíseň lásky pro hospodyně

Kdybych svůj dům perfektně ozdobila světelnými řetězy, jedlovými větvičkami a cinkajícími zvonečky, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc než dekoratérka.

Kdybych se lopotila v kuchyni, napekla kila vánočního cukroví, navařila labužnické pokrmy a připravila vzorově prostřený stůl, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc než kuchařka.

Kdybych pomáhala vařit polévku pro bezdomovce, zpívala koledy v domově pro seniory a všechn svůj majetek darovala pro dobročinnost, ale neměla lásku ke své rodině, nic by mi to neprospělo.

Kdybych ozdobila vánoční stromeček třpytivými baňkami a vánočními hvězdami, zúčastnila se úchvatných slavností, zpívala sóla v kostelním sboru, ale zapomněla na Ježíše, potom jsem nepochopila, oč o Vánocích běží.

Láska přeruší pečení, aby mohla vzít dítě do náruče.

Láska zanechá zdobení a políbí manžela.

Láska je přátelská a trpělivá navzdory chvatu a stresu.

Láska druhým nezávidí jejich dům s vzácnými porcelánovými servisy a nádhernými ubrusy.

Láska neokřikuje děti, ale je vděčná za to, že jsou.

Láska nedává jen těm, od kterých může něco očekávat, ale ráda obdarovává právě ty, kteří to nemohou oplácat.

Láska všechno vydrží, všemu věří, vždy doufá, všechno snáší. Láska nikdy nepřestává.

Mobilní telefony špičkové kvality se rozbijí, perlové náhrdelníky se ztratí, golfové hole zrezaví. Ale darovaná láska zůstane.

Živá pokrývka

Hned ráno po narození dítěte si majitel přišel pro vola s oslem. První musel odnést náklad obilí a druhého čekalo nezorané pole.

Do skalního přístřešku se vkrádal chlad. Nic neškodí novorozenatům víc než zima. Josef honem rozdělal oheň, ale kouř si chtěl užít pohledu na Ježíška a tvrdošijně visel

nad jesličkami. Josef se tedy pokusil zahřát dítě svým pláštěm. Byl však tak těžký, že by Ježíška spíše udusil, než zahřál. A tu se zvenku ozval zvuk, připomínající šumění křídel. V křoví kolem se schovávaly děti pastýřů, které se také přišly podívat na ten div, a vzrušeně si mezi sebou šeptaly.

„Pozvu je dovnitř,“ napadlo Josefa. Budou Marii dělat společnost, a i kdyby jeskyni nezahřály dechem, tak aspoň svou přítomností. Třeba to Ježíškovi udělá dobře.

Děti se slétly do jeskyně jako včely do úlu. Nejdřív se blížily k jesličkám trochu ostýchavě, ale pak se kolem nich semkly do velkého hroznu. Držely se rozpačité za ruce, ale oči jim jen svítily štěstím, že vidí toho, kdo byl slíben od věčnosti a teď se stal tělem. Jesličky se zachvěly – že by do nich děti strčily?

„Je mu zima,“ prohlásila největší holčička. „Je mu zima a měli bychom ho zahřát.“

Josef s Marií nevěděli, jak to chtějí provést, ale děti udělaly to nejjednodušší na světě: položily na děťátko své teplé a lehké dlaně. Od Ježíškova těla je dělila jen tenká látka, která sloužila jako pokrývka.

Ježíšek se zaradoval: od prvního dne mu teplo a život neposkytovalo slunce, oheň, ovčí nebo velbloudí vlna, ale něžný dotek lidské dlaně jako projev lásky. Právě v to doufal od začátku věků.

Toho dne pokrývka z dětských rukou měnila tvar a barvu, protože každé dítě z okolí se chtělo na Ježíška podívat a zahřát ho. Když se večer vrátili vůl s oslem, Ježíškova plátěná pokrývka nebyla zdaleka čistá, ale z očí mu zářila radost.

(podle knihy Piera Gribaudiho
Příběhy vánoční noci)

Vánoční blázen

V jedné zemi na Východě žil před dvěma tisíci lety mladý blázen. Jako každý blázen snil i on o tom, že se jednou stane moudrým.

Miloval hvězdy. Nikdy jej neunavilo pozorovat je a přítom žasnout nad nekonečností nebe. A tak se stalo, že jedné noci neobjevili novou hvězdu jen králové Kašpar, Melichar a Baltazar, ale i tento blázen.

„Ta nová hvězda je jasnější než ostatní,“ myslil si. „To bude královská hvězda – narodil se nový vladař! Chci mu nabídnout své služby. Vždyť jestliže je to král, bude určitě potřebovat také nějakého blázna. Vydám se na cestu a budu jej hledat. Hvězda mě povede.“

Dlouho přemýšlel, co by novému králi

mohl přinést darem. Avšak kromě své bláznovské kapuce, zvonkohry a jedné květiny neměl nic, co by mu mohl darovat.

A tak se z domova vydal na cestu – bláznovskou kapuci na hlavě, zvonkohru v jedné a květinu ve druhé ruce.

První noc jej hvězda přivedla do chudé chaloupky. Tam našel dítě, které bylo chromé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi.

„Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji bláznovskou kapuci. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě si bláznovskou kapuci nasadilo na hlavu a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

Druhou noc jej hvězda zavedla do krás-

ného paláce. Tam nalezl dítě, které bylo slepé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi.

„Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji zvonkohru. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě zvonkohru nadšeně rozeznělo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

Třetí noc jej hvězda zavedla do zámku. Tam nalezl dítě, které bylo hluché. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi.

„Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji květinu. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě si květinu s úžasem prohlíželo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

„Teď už mi nezůstalo nic, co bych mohl králi darovat. Bude asi lepší, když se vrátím,“ pomyslel si blázen. Avšak když

vzhlédl k obloze, hvězda stála na jednom místě a smála se na něj jasněji než kdykoli předtím. A vtom uviděl cestu k nějaké stáji uprostřed polí.

Před stájí potkal tři krále a zástup pastýřů. I oni hledali nového krále. Ten ležel v jeslích – malé, bezbranné, chudé dítě. Maria, která zrovna chtěla na slámu prostřít čisté plínky, se bezradně rozhlížela a hledala pomoc. Nevěděla, kam by dítě položila. Josef právě krmil osla a všichni ostatní měli plné ruce darů. Tři králové přinášeli zlato, kadidlo a myrhu, pastýři pak vlnu, mléko a chléb.

Jen blázen zde stál s prázdnýma rukama. Maria, plná důvěry, položila tedy dítě do jeho náruče. Tak našel Krále, kterému chtěl v budoucnu sloužit. A také věděl, že svoji bláznovskou kapuci, zvonkohru i květinu rozdal dětem, aby měl místo pro Dítě, které mu nyní se svým úsměvem darovalo moudrost, po níž toužil.

Humor je obranou proti fanatismu

I mnozí svatí byli za svého života považováni za veselé lidi se smyslem pro humor.

Jedním z nich byl např. svatý Filip Neri, který pokládal smích za vzácný dar. Byl prý mistrem satiry, miloval vtipy a také jimi obveseloval své okolí.

Říkal. „Budte veselí, synáčkové. Nechci jen, abyste se dopouštěli hříchů. Ale chci, abyste byli veselí, to chci. Veselý duch dosahuje snadněji křesťanské dokonalosti, než duch zasmušilý. Pokračuj, synu, v tomto svém veselí, protože to je ta nejlepší cesta k dokonalosti.“

(Tomáš Špidlík)

Narozeninový dort

Můj manžel pochází z osmi dětí – sedm kluků a poslední v žebříčku byla dcera.

Otec jim zemřel a maminka s nimi zůstala sama. I když neměla lehký život, neztra-

tila optimismus. Měla velice ráda sladké a vždy si k narozeninám přála dort. Když oslavovala své 70. narozeniny, chtěla jsem jí její přání splnit. Objedнала jsem dort, dole korpus, potom ovoce zalité želatinou a nahoře množství šlehačky. S krabicí, v níž byl uložen tento poklad, jsem hrdě kráčela na trolejbus. Když jsem nastupovala s krabicí před sebou, událo se něco, s čím i v nejčernějších myšlenkách nelze počítat. Řidičce se podařilo zmáčknout nějaký knoflík a dveře, mezi nimiž jsem zrovna měla krabici s dortem, se zavřely. Krabici to zasáhlo akorát uprostřed. Šlehačka se vzniklými otvory dostala ven a dort byl celý pomáčkaný. Protože byla sobota skoro poledne a nebylo možno již nový dort sehnat, jela jsem tedy s touto „krásou“ na oslavu. Již z dálky mě vítaly mé švagrové spolu s manželem. Když viděli co nesu, hrozně se smáli. Mně však do

smíchu nebylo. Šli jsme tedy s manželem a dětmi babičce popřát. Ta převzala krabici s velkým smíchem. I všichni okolo se smáli. Jedna ze švagrových pronesla větu: „nejste první.“ To jsme se potom dověděli, že oni, když jeli z Ostravice také s dortem, postavili v trolejbusu krabici na sedadlo, protože si chtěli označit jízdenu. Trolejbus se rozjel a krabice propadla otvorem mezi sedadly. Jak jinak než že spadla dnem vzhůru. Tudíž opět havarovaný dort. Po přáních maminka zavelela: „Lžičce s sebou, jde se na dort.“ Všichni jsme se moc smáli. I když se příhoda udála před několika lety, vždy, když se sejdeme na nějaké oslavě, s úsměvem vzpomínáme, jak jsme chtěli být „in“ a nepodařilo se nám to. Ještě, že jsme měli tak veselou a hodnou tchýni, která vše obrátila v žert. A potom že tchýně jsou zlé – většinou to není pravda.

(J. S.)

Anekdotařium I.

Švagrova svatba

Švagr se ženil ne zrovna nejmladší. Protože se svatba konala v úzkém kruhu v Brně, nikdo ze sourozenců ani maminka se nezúčastnili. Nová snacha však chtěla, abychom i my v Ostravě něco z jejich svatby měli, proto zaslala balík s cukrovím. Přicházela jsem k domu své tchýně a již z dálky jsem viděla její rozesmátou tvář. Když jsem přišla domů, už mi chystala kávu a k tomu jsem dostala rozkaz: „Vem si polévkovou lžičku a běž do obýváku.“ Tam již seděly u kulatého stolu mé dvě švagrové také s polévkovou lžičkou v ruce a uprostřed

stolu stála velká krabice. V ní bylo něco, co se dalo těžko určit, nějaká rozsypaná hmota. Dověděla jsem se, že to je cukroví, které přišlo z Brna ze svatby. Lžičky jsme nabíraly tuto hmotu a snažily se určit, jaké cukroví právě jíme. Byla u toho veliká legrace. Maminka nám zakázala, že nesmíme švagrové říci, v jakém stavu bylo cukroví doručeno. Maminka zdvořile poděkovala za výslužku a popřála novomanželům hodně štěstí.

O dovolené přijel švagr s novou švagrovou na návštěvu. A nebyla by to tchyně, která se smíchem hned ve dveřích při uvítání líčila, jak jsme konzumovali jejich zaslané cukroví. Švagrová jen pronesla: „To je tak,

když pošlete chlapa s balíkem a neřekne se mu, že to má poslat jako křehké zboží. Ten poslal balík normálně a tak se také na poště s ním takto zacházelo.“

(J. S.)

„Od kohopak jsi to slyšel?“ ptá se otec malého syna, který s potěšením říká novou nadávku.

„Od Ježíška,“ slyší odpověď.

„Nemluv nesmysly!“ zlobí se otec.

Ale chlapec trvá na svém: „Je to tak. Když dával Ježíšek na Štědrý večer dárky pod stromeček, najednou zhaslo světlo. A on se potmě udeřil o židli a řekl docela zřetelně: zatraceně – dokonce několikrát.“

Vyprávění švédského cestovatele: Jednou jsem při cestě po Africe přespal v domorodé chýši. Všiml jsem si, že tam mají biblii.

Začal jsem jim dělat osvětu, že tomu nemají věřit, že žádný Bůh není.

Uzemnili mne svou odpovědí:

„To nám přinesli misionáři a kdyby nebylo jich, tak byste už dneska nebyl, naši rodiče byli ještě lidojedy.“

Žena klečí ve zpovědnici a je velmi rychle hotova se svými hříchy. Potom ovšem široce rozkládá, co všechno má na svědomí její muž.

Zpovědník ji trpělivě poslouchá a nakonec jí uloží toto pokání: „Pomodlíte se za vaše vlastní hříchy jeden Otčenáš a za hříchy vašeho muže tři růžence.“

Anekdotarium II.

Vzpomínky z dětství

Bydleli jsme v menším městě v domě společně se strýcem a tetou. Byli bezdětní, a tak teta měla snahu někdy mě vychovávat. O sedm let starší sestra to měla u tety dobré, protože byla hodná, jako dítě hodně četla a ráda si s tetou povídala. Já jsem byla pravý opak. Za „výchovné lekce tety – její domlouvání a poučování“ jsem se jí chtěla také nějak odvděčit. Musím podot-

knout, že teta byla velice pěkná žena, kterou vzhledem k jejímu pěknému a milému vystupování znalo hodně lidí z města.

Teta jezdila do práce na kole. Její kolo se mi zdálo být smutné, a tak jednoho dne, když přijela domů na oběd, jsem jí kolo náležitě vyzdobila. Mezi špice na předním i zadním kole jsem provlékla různobarevný krepový papír a na zadní odrazku jsem

přípevnila velikou krepovou mašli. Teta, protože velice spěchala, si při odjezdu ničeho nevšimla a s taktou vyzdobeným kolem jela přes celé město zpět do práce. Jen se divila, že lidé, i které nezná, jí s úsměvem zdraví a všichni se usmívají. Proč? To zjistila až v práci, kdy se spolupracovnice vyzdobenému kolu také smály. Nemusím dodávat, co se dělo, když přijela z práce domů. „Výchovné lekce“ se zvýšily a potvrdilo se, že sestra by jí nic takového neprovedla. Zastání jsem měla jen u strýce, který se tomu také zasmál a potom mě ještě bránil před rodiči, abych i od nich nedostala nějakou „výchovnou lekci“.

S vyzdobováním jsem se nespokojila jen u kola tety. Do naší rodiny patřila i sestřenice naší tety. Byla to velice atraktivní žena, sportovkyně. Byla magistra farmacie a pracovala ve zdejší lékárně. Vzhledem k tomu, že ve městě byla jen jedna lékárna a pouze 2 magistři, znalo ji celé město. Velice často chodila za naší tetou na návštěvu. Jednoho dne také přišla. Protože

venku pršelo, měla s sebou deštník, který si pověšila na schodišti na zábradlí. Deštník byl veliký a měl nahoře dlouhý bodec. A to byla výzva pro mě. Na bodec jsem přípevnila různobarevné mašle. I teď často přemýšlím, jak se mi to jako dítěti mohlo podařit, že mašle z bodce nesjely. Teta, jak jsem jí říkala, si ničeho nevšimla, vzala deštník a odešla. Zase pršelo. Prošla celé město a divila se, že všichni, i když je takové škaredé počasí, mají dobrou náladu a že se na ni usmívají. Až když přišla domů a tam se jí smál manžel i rodiče, zjistila proč. Příště, když k nám zase přišla na návštěvu, všechny věci nosila s sebou, aby je měla na očích, abych jí zase něco neprovedla.

Když jsem už jako dospělá jezdila za rodiči, často se vzpomínalo na legrácky, které jsem rodinným příslušníkům jako dítě prováděla.

Obě tety jsou již dávno mrtvé a vždy, když přijde na vyprávění příhod z dětství, si na ně vzpomenu, jak jsem je někdy zlobila a uplatňovala na nich svou zdobící vášeň.

(J. S.)

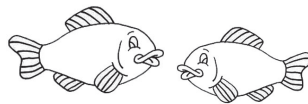

Čtyři etapy života:

- věříš na Mikuláše
- nevěříš na Mikuláše
- děláš Mikuláše
- vypadáš jako Mikuláš

Baví se dva kapři a ten jeden povídá: „Věříš Vánocích?“

na život po

Skot posílá blahopřání následujícího znění:

„Veselé Vánoce a šťastný nový rok v letech 2011-2026 vám přeje Gregory McArthur.“

Anekdotařium III.

„U nás budou Vánoce úplně stejné jako loni“, svěruje se malý Jiřík svým spolužákům ve škole. „Kapr bude na černo, maminka na měkko a tatínek namol.“

Maminka čeká těsně před Vánocei miminko. Tatínek se ptá synka: „Copak bys chtěl Honzíčku, raději, bratříčka nebo sestřičku?“ Honzíček se zamyslí a po chvíli vyhrkne: „Kdyby to mamince moc neublížilo, tak raději lyže.“

Ptá se Jeník: „Mami, proč jsme měli letos tak krátký stromeček?“
„Ale tátovi ho dvakrát ucvakli v metru.“

Co píší děti Ježíškovi?

- » Přála bych si mrkáci panenku a aby se učila za mě.
- » Prosím Tě, zařid', aby mé babičce nepadaly brýle, když mně čte pohádky.
- » Milý Ježíšku, bráška rozbil včera to okno a nechce se doma přiznat. Prosím Tě, tak to napiš mamince.
- » Je to pravda, že mě vidíš, jestli jsem hodná nebo zlobivá, když bydlím v paneláku v 6. patře?
- » Právě lepím plastický Příbramský betlém, kde jsi ty, milý Ježíšku. Kdy vyrosteš?
- » Já bych si přál, aby maminka a tatínek a všichni lidé se nemuseli trápit kvůli zdražování, a proto tě strašně moc prosím, abys zašel na ministerstvo.
- » Jediný Ježíšku, moc bych si přála psa. Dala bych mu jméno Endy. A co si přeješ ty?

Retro

Pamatujete eště, jak na každým sídlištu byly klepače?
To bylo užasne zařízení, na kerym se dalo blbnut cele dni.

Klepač byl našim fejsbučkem aji mobilem dohromady.
Jak bylo cosik třeba komunykovat, šlo se na klepač.

Kdo by se vtedy pomyslel, že za štvrt' století budu mět problem najit ne enom klepač, ale aji jeho fotku!

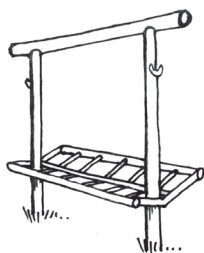
Kdo by to čul, že barva na tych nadhernych kladinach byla zrobena z jakychsy polychromovanych bifenyly či jakychsik inych sajrajtu...

No a co? Koho by zajimaly take voloviny? Však aji moja dřevěna postylka, v kere sem jako maly synek v době ruske okupace chrapal, byla natřena olověnu barvu. A jak se to fajně lizalo! Temu mam železne zdravi, no ni?

Muj tata s mamu neměli žadne bezpečnostni šraky, abych nevypadnul z postylky a nemajznul se do paly. Tuš, možna sem se majznul. Každopadně sem neměl žadnu flašku na piti, kera by byla zajistěna proti temu, aby sem se nezalknul, nebo abysem nepokipal drahu plovuci dlažku. Ani na oknach a na pecu nebyly žadne specijalni pojistky, abysem nevypadnul z okna, nebo abysem se nešel dobrovolně upect do truby. Na koniny nebyl čas, bo bylo tři vyvařit posmolene plinky. Koho by dneska napadlo vrazit použite pampersky do tataramatky nebo do hrnca na sporaku?

Jak sem sednul na mojeho prvniho Pijonyra, neměl sem blembak na gebeni, kery neska musi nosit každy mameluk aji na trojkolce.

Jak sem poprvce zavodil na kolobce, šprajclo se mi předni kolo a rozbil sem se držku. Přesto muj tata s mamu nežalovali přes pravnika učitelku. Nadane sem dostal ja sam. Jak sem byl na zahradě, lopal sem vodu přímo z hadice na zalivani. A jak zme byli s partyju u splavu na Opavici, popijali zme vodu přímo z řeky. Raz sem se z toho musel utirat

lopuchama s kopřivu, až sem bečel. Či by mě napadlo, že se najdu take fajnofky, kere se budu kupovat obyčejnu vodu plnu optymineralu v plastycke flašce? Či by mě napadlo, že děcka fčil nemožu z baraku vylest bez pitička v jakymysy sofistykovany m zařízení, kere brani vyleti obsahu a pokypani galat?

Jak zme šli ze synkami kopat bunker k lesiku, měl sem v kapse chleba s maslem a zapijal sem to taku žlutu zodovku. Kamoš měl k temu navic mrkvu a zodovku červenu!

Ty byly plne cukru a nepamatuju, že by gdosi z nas byl tlusty.

Chleba při kopani bunkra vadil, tuš ležel vedle v blatě a zjedli zme ho aji s nim.

Tak se říkam, jak je možné, že eště žijem? Jak zme to mohli bez předpisu EuroSajuzu přežit?!

(do ostravštiny přeložil Jerkam)

Ředitelská instrukce

Instrukce ředitele náměstkovi:

Pozítí v 11 hodin dojde k úplnému zatmění slunce, což není často k vidění, proto se zaměstnanci dostaví v pracovním oděvu na dvůr, aby tento jev mohli pozorovat. Bude-li přšet a nebude-li nic vidět, odebereme se do zasedací místnosti.

Instrukce náměštka vedoucímu provozu:

Na žádost našeho ředitele dojde pozítří k zatmění slunce. Bude-li však pršet, nebudeme to moci pozorovat na dvoře v pracovním oděvu. V takovém případě máme sraz v zasedací místnosti, kde tento jev budeme moci v klidu pozorovat, což není moc často k vidění.

Instrukce vedoucího provozu mistrovi:

Na výslovný pokyn našeho ředitele dojde pozítří k zmizení slunce a ředitel dal pokyn, že když bude pršet, což je unikátní jev, budeme sedět v zasedací místnosti.

Instrukce mistra k parťákovi:

Bude-li pozítří hezky v zasedací místnosti, což je výslovné přání našeho ředitele, proběhne zmizení slunce, což je málo vídaná věc.

Instrukce parťáka k dělníkům:

Pozítří, za hezkého počasí, dojde k zmizení ředitele, což je jeho přání, a je jen škoda, že je to málo vídaná věc.

(Jerkam)

Anekdotarium IV.

Sejdou se tři a vedou diskusi, kdy začíná život. První říká: „Pánové, o čem chcete vést diskusi, život přece začíná zrozením.“ Druhý mu oponuje: „Omyl, život začíná přece početím.“ Třetí s radostí konstatuje: „Pánové, mýlíte se, život začíná tehdy, když děti odrostou a manželka uteče.“

Zemřelý papež se hlásí u nebeské brány svatému Petrovi: „Byl jsem zástupcem Boha na zemi. Byl jsem hlavou katolické církve.“ „To mi nic neříká, zeptám se šéfa,“ odpoví svatý Petr. „Ani já o tom nic nevím,“ říká Bůh. „Zeptáme se Ježíše.“ „Podívám se na něj,“ říká Ježíš. Za chvíli je zpátky a směje se na celé kolo: „Nemůžu tomu uvěřit! Vzpomínáte si na ten spolek rybářů, který jsem před 2000 lety založil? Tak ten ještě existuje!!!“

Něco k zamyšlení

Nemusíme dělat velké věci – pouze malé s velkou láskou.

(*Matka Tereza*)

Dnes vládne náboženství tržní.

Namísto slávy Boží uctívají slávu Zboží.

(*Ivan Klíma*)

Přátelské slovo nic nestojí, a přeci je to ten nejkrásnější ze všech dárků.

(*Daphne du Maurier*)

PF

Komu není shůry dáno, tomu nepomůže ani příští rok!

Abychom změnili to, co změnit můžeme, abychom rozeznali jedno od druhého.
 abychom přijali to, co změnit nemůžeme, (G. B. Shaw)

Redakce Many vám přeje ... (viz tajenka)

1		
2		1 vánoční mše
3		2 snoubenec Panny Marie
4		3 narodil se v Betlémě
5		4 první Ježíškova postýlka
6		5 jeden z darů Tří králů
7		6 zvěstoval pastýřům novinu o narození Spasitele
8		7 období před Vánoce
9		8 Ježíšek ležel v jeslích na
10		9 poklonili se Ježíškovi jako první
11		10 období, kdy slavíme Boží narození
12		11 hvězda nad Betlémem
13		12 místo narození Ježíše
14		13 název světové strany, odkud přišli mudrci
15		14 jméno Ježíšovy Matky
16		15 král, který usiloval o Ježíškův život
		16 Ježíš je náš

